

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **T. P.**, bytem S. 1668/56, P. 2, zastoupený JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-17239-5/KM-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-17239-5/KM-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- I. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Petra Kočího, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-17239-5/KM-2015, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policejního prezidia ze dne 26. 2. 2015, č. j. PPR-37191-11/ČJ-2014-990140.

Žalobce podáním ze dne 30. 12. 2014 požádal o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), spočívající v zaslání závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 3. 12. 2013, č. 250/2013, o identifikačních úkonech (dále jen „pokyn o identifikačních úkonech“).

Policejní prezidium shora citovaným rozhodnutím žádost žalobce částečně odmítlo co do čl. 1 odst. 1 písm. i), čl. 58 odst. 2 a 5 písm. b), čl. 62 odst. 4, čl. 86 až 96, čl. 98 odst. 4 a 5 a přílohy 8 pokynu o identifikačních úkonech a ve zbytku informací žalobci poskytlo. Svou argumentaci v rozhodnutí pro částečné odmítnutí žádosti postavilo na dvou důvodech. Zaprvé ustanovení pokynu o identifikačních úkonech, ohledně kterých Policejní prezidium žádost žalobce odmítlo, určují nakládání s osobními údaji příslušníků a zaměstnanců Policie ČR. Zveřejnění informací v těchto ustanoveních by mohlo, zejména ve spojení s dalšími dostupnými informacemi, vést ke ztížení plnění úkolů policie ze strany pachatelů trestné činnosti. Zadruhé není dán zájem veřejnosti na dostupnosti předmětných informací a právo na soukromí příslušníků a zaměstnanců policie je třeba upřednostnit před právem na informace.

Žalovaný argumentaci prezidia, která se vztahuje k možnému ztížení plnění úkolů policie v důsledku zveřejnění předmětných informací, považoval za nedůvodnou. Ztotožnil se však s druhým z uváděných důvodů. Žalovaný dospěl k závěru, že je na místě omezit právo na informace, aby byla zajištěna ochrana osobních a citlivých údajů příslušníků a zaměstnanců policie. Při zpracování profilu DNA nesporně dochází k nakládání s citlivými údaji. V daném případě se sice nejednalo přímo o poskytnutí samotných citlivých údajů, nicméně zde byla patrná vyšší míra zájmu na ochraně interních normativních dokumentů souvisejících se zpracováním údajů příslušníků a zaměstnanců policie, než v případě „pouhých“ osobních údajů. Citlivé údaje týkající se genetických informací těchto osob nelze oddělit na část související s výkonem veřejné správy a část soukromou, jejíž ochrana vyplývá i z čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Tato skutečnost tak představovala legitimní důvod pro omezení práva na poskytnutí informace, neboť se jednalo o ochranu práv a svobod druhých při nakládání s citlivými údaji.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 9. 4. 2015 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-17239-5/KM-2015 (žalobce toto rozhodnutí označil jako rozhodnutí ředitelky kanceláře ministra vnitra, pozn. zdejšího soudu), zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 26. 2. 2015, č. j. PPR-37191-11/ČJ-2014-990140, a dále toho, aby soud policejnímu prezidiu nařídil poskytnout žalobci plné znění čl. 1 odst. 1 písm. i), čl. 58 odst. 2 a 5 písm. b), čl. 62 odst. 4, čl. 64, čl. 86 až 96, čl. 98 odst. 4 a 5 závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 3. 12. 2013, č. 250/2013, o identifikačních úkonech, a jeho přílohy č. 8.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť argumentace napadeného rozhodnutí je zmatená, inkonzistentní a nelogická.

Žalobce dále uvádí, že pokyn o identifikačních úkonech neobsahuje osobní ani citlivé informace příslušníků a zaměstnanců Policie ČR a pouhý fakt, že způsob jejich

zpracování popisuje a upravuje, nemůže být legitimním důvodem pro odmítnutí žádosti o informace, a to ani na základě výkladu, že je tím posilován interní charakter požadovaných informací.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 6. 2015 navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pokud se požadovaná informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, může povinný subjekt její poskytnutí omezit. Tento postup je namístě, mohlo-li by dojít k neproporcionálnímu narušení jiného základního práva, nebo z jiných závažných důvodů. Ve skutečnosti, že žalobci nesdělené části pokynu o identifikačních úkonech upravují organizaci a způsob zpracování citlivých údajů zúčastněných pracovníků, je třeba spatřovat legitimní důvod pro omezení práva na informace. Souvislost mezi samotným citlivým údajem, jeho zpracováním a příslušnou pasáží pokynu o identifikačních úkonech je tak zřejmá.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud je rozhodnutí nepřezkoumatelné, není možné se jím zabývat po věcné stránce. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek, jestliže z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. Soudu musí být umožněno přezkoumat, zda úvaha správního orgánu odpovídá zákonu, zda k ní byly opatřeny postačující skutkové podklady a zda skutkové a právní hodnocení odpovídá logickým pravidlům. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud například v rozhodnutích ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 As 12/2007-85; ze dne 30. 1. 2008, č. j. 6 As 24/2007-89; ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54; a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 6/2012-30 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informace výhradně tím, že existuje potřeba ochrany interních normativních dokumentů souvisejících se zpracováním citlivých údajů. Žalovaný v rozhodnutí

konkrétně uvedl: „[v] daném případě se sice nejedná o poskytnutí citlivých údajů příslušníků a zaměstnanců Policie ČR, nicméně je zde patrná vyšší míra zájmu na ochraně interních normativních dokumentů souvisejících s jejich zpracováním, než v případě „pouhých“ osobních údajů. K získání citlivých údajů příslušníků a zaměstnanců policie povinným subjektem došlo sice v souvislosti s plněním úkolů veřejné moci, je však zřejmé, že citlivé údaje týkající se genetických informací těchto osob nelze oddělit na část související s výkonem veřejné správy a část soukromou, jejíž ochrana vyplývá i z čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Tato skutečnost tak představuje legitimní důvod pro případné omezení práva na poskytnutí informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům [...]“ (relevantní části zvýraznil zdejší soud, pozn.).

Soud na základě daného odůvodnění konstatuje, že žalovaný svůj závěr, že normativní dokumenty, které souvisejí se zpracováním citlivých údajů, vyžadují zvláštní ochranu, žádným způsobem blíže nerozvedl. Není jasné, o jaké se jedná zájmy a proč převažují nad právem veřejnosti k přístupu k informacím. Z rozhodnutí tak nijak nevyplývá, na základě jakých úvah žalovaný zaujal svůj právní názor. Nejedná se přitom o závěr zřejmý, kdy by úvaha žalovaného byla v rozhodnutí například opomenuta pro svou zjevnou triviálnost. Naopak se jedná o právní úvahu tvořící základ celého sporu, na základě které žalovaný odmítl poskytnout žalobci část informace. Z rozhodnutí dále není zřejmé, jaký význam má pro závěry správního orgánu skutečnost, že citlivé údaje nelze oddělit na část související s výkonem veřejné správy a část soukromou.

Soud poukazuje na skutečnost, že diskreční pravomoc založená v § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je omezena existencí legitimních důvodů, na základě nichž se správní orgán rozhodne určité interní informace chránit a neposkytnout. V žádném případě se nejedná o správní uvážení založené na libovůli, protože absolutní správní uvážení v demokratickém právním státě neexistuje (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2006, č. j. 5 As 36/2006-48; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 78/2011-184, č. 2564/2012 Sb. NSS). Proto musí být aplikace i této výluky řádně odůvodněna (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73), což se v posuzovaném případě nestalo.

Úvahy žalovaného nelze dovodit ani z kontextu rozhodnutí jako celku, ani v souvislosti s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, na jehož odůvodnění žalovaný odkazuje. Policejní prezidium v rozhodnutí uvedlo: „[n]elze [...] přehlédnout ani skutečnost, že tato ustanovení určují pravidla nakládání s osobními údaji příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky. Nelze si představit jakýkoliv legitimní důvod, který by za těchto okolností upřednostnil právo na informace [...] před zájmem na ochraně soukromí příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky podle čl. 10 odst. 2 LZPS, neboť z těchto ustanovení je zřejmé, kdy a jak jsou zpracovávány jejich osobní údaje, respektive citlivé údaje vztahující se k jejich osobám. [...] Současně si však nelze nepoložit otázku, jaký legitimní zájem může mít veřejnost na dostupnosti informací týkajících se nakládání s osobními či citlivými údaji zúčastněných osob [...]. Zpracování těchto údajů, jak bylo ukázáno výše, je jiného charakteru než zpracování údajů třetích osob, a proto lze o legitimním zájmu veřejnosti na dostupnosti těchto

informací důvodně pochybovat.“ Argumentace pojatá takto zcela obecně nemůže potřebu zvláštní ochrany konkrétních dokumentů osvětlit. Zvláště není vůbec patrné, jak by zveřejněním požadované informace mohlo dojít k zásahu do soukromí příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky. S ohledem na čl. 17 odst. 5 Listiny je navíc zcela nepřipadné, aby správní orgány (nad rámec případného testu proporcionality) si kladly otázku, „*jaký legitimní zájem může mít veřejnost na dostupnosti informací...*“. Smyslem informačního zákona je zajištění co nejširšího přístupu veřejnosti k informacím (§ 2 informačního zákona), které se vztahují k působnosti orgánů veřejné moci bez ohledu na to, jaké motivace žadatele vedou k podání žádosti o tu kterou informaci.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je důvodná, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývají úvahy správního orgánu, jimiž se ubíral při právním hodnocení skutkového stavu věci a při aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Věcnými žalobními námitkami se proto soud již nemohl zabývat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jestliže žalovaný setrvá na svém současném právním názoru, že požadovanou informaci není možné v plném rozsahu poskytnout, uvede určité a srozumitelně důvody, které by aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona legitimovaly. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud dále konstatuje, že žalobce požadoval přímé poskytnutí informace ve smyslu § 16 odst. 4 informačního zákona. Soud uvádí, že pokud je správní rozhodnutí tak jako v nyní posuzovaném případě nepřezkoumatelné, tedy reálně chybí nosné důvody právní argumentace správních orgánů, soud nemůže absentující názor správních orgánů s ohledem na kasační povahu správního soudnictví nahradit svým vlastním. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, připustil postup dle § 16 odst. 4 věty druhé informačního zákona v případě nepřezkoumatelných rozhodnutí pouze „*[v] těch situacích, kdy by správní orgány vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím*“. O takový případ se přitom v tomto řízení přinejmenším prozatím nejedná. Jelikož soud nemohl nařídít přímé poskytnutí informace, nezrušil ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů na zastoupení advokátem, jež jsou tvořeny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu

odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby] ve výši 3 100 Kč za každý úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý úkon ve výši 300 Kč. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady na zastoupení advokátem ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % DPH. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku, protože v tomto podání žalobce pouze zopakoval argumenty uvedené již v žalobě, a nejednalo se tak z hlediska procesní ekonomie o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva. Žalobci tedy na náhradě nákladů řízení náleží celkem 11 228 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.